

TSUNAMI

V/2

known 1978

PŘEDJARÍ

Nejsmutnější je v přírodě
předjari.

Jen si vyjděte ven,
když staje sníh narychlo,
někdy v březnu.

Sněhová pokrývka
vám obnaší krutý obraz.

Zatím co jste se docela nedávno radovali
z podzimního hýření barev
a šustění spadlého listí,
zima vše přežvýkala
na špinavou šedivou břečku,
kterou ještě nestačily
jarní bystřinky spolykat.

Je však i něco
dojemně krásného v té době,
kdy se země - jedno velké tělo -
orosené potem roztáhlých jinovatek
chvěje v předporodních bolestech.
A já se chvěji s ní
o nové jaro.

/Standa - Táta/

TĚŠÍM SE NA JARO

Tvoje stráně jsou ještě bílý
v duchu už si je kreslím nateleno
A jaro se schválně loudá
snad sbys ho měl ještě radši
než loni

Přes vločky sněhu, co poletují venku
díváš se do loňského léta -
A náhle se ti zblázní ruce na strunách
Tak zatím tedy zbývá dějiny sešít,
chceš-li, tak piš klidně slůvka o jaru
najdi svůj sešít
a přelaď kytaru
z skordů zinních zas do C dur

/Cinde- Praha,
vybráno z TC-MS/

POZITÍVÍ PŘIJDE JARO -
křičí pouliční tlampače
Pozitíví přijde jaro -
čteš si na reklamních sloupech
Pozitíví přijde jaro -
řadují se nedočkaví milenci

Pozitíví přijde
strakaté kotě na zápraží
lísající se k tvým nohám
něžně zamňouká na pozdrav
pochutná si na mlíčku
a když slízne poslední kapičku
slastně se protáhne
a pak se rozběhne
vstříc střapatým pampeliškám

Pozitíví přijde jaro -
pst,už škrábe na dveře
nevyplašte ho ...

/ Lenka /

+ + +

Snad bys věděl rád

Kam kočky chodí

spát

Tak se dívej hošičku

Bydlím tady

v košičku

Kočičí hru naučím tě

/Jestli o to budeš stát/

Jsem teď ještě kočka -

ditě, ale už si umím

hrát

/Iveta/

OD JARA

Nejněžnější polibek

je od jara

Ne na rty

Ne na čelo

Do očí

Nejněžnější pohlazení

je od jara

Ne na vlasy

Ne na skráně

Do chřípí

/Seňor-Rožnov pod Radhoštěm,
vybráno z TO - MS /

V Praze má jaro těžký debut
Potí se okna výkladů
park obklíčený zdi
přikládá k zemi ucho trávy
že by ?

Ale už druhý den
se znovu všichni topí v marastu a moknou
jaro se sklamaně stáhne do samoty
pracovat na sobě

Když ale potom nad ránem
třpytivým perofizkem racka
otevře partituru Hradčan
rozmáchně psanou na staré pergameny
břiza přebíhá křížovatkou
ztrácíme paměť
sněženky se zcvoknou
a berou stánky útokem

Potom i básník je sotva slova schopen
a rychle vyhledá si na lavičce místo
předtím to bylo na nečisto
ale teď jaro jako mladý Chopin
jde slavně k pódiu
krok za krokem

/ze sbírky Jarní úklid srdce/

DOPISY

Nevíme o sobě

Jen jména jsou nám známa

Jen listy popsané

Co šve mě, kdo se vdává

Co zdálo se mi tuto neděli

Nevíme o sobě

Jen tuškou hledáme se

A v řádcích schováme

Jak strašně přejeme si

Abychom se brzy viděli

Nevíme o sobě

Však tiskneš ruku pevnou

Ráno já s tebou jdu do práce

Večer ty usínáš se mnou

/Dědek/

PROHÍTÁNĚ DIAPOZITIVŮ
volné řazení obrazů
klik klik
vysypaná krabička vzpomínek
krajina za krajinou střídá
kaleidoskop tváří
tu a tam se obrátíš
vzhůru nohama
abych pochopil
že i v celuloidu
je zakletý život
a zatím
se za mými zády
chechtáš
do světla projektoru

/Maugli/

Ž E N Ā Č I

Jeřábek Karel dopil svůj první půllitr a svedl se: "Mně to dneska nějak nejede, kluci, du domu."

Pokývali jsme hlavami. Bylo nám to jasné. Karel je dva a půl měsíce ženatý. Novák se sasal do pěny. Novák je ženatý patnáct let.

Ode dveří zahlíhlil Sýkora a dopadl na valnou židli vedle ně.

"Ahoj, Tacku, mohl bys mi nabídnout cigaretu?"
Věděl, že nekouřím.

"Viš, že nekouřím, Honzo."

Zašklebil se: "Tak to sbych vytáhl ty svoje..."

Cukne mi to v koutcích. Tehle je jeho. Honza je správnější. Jako jediné netrhá partu, která před pěti lety na dílně vznikla. Karel říká už dva měsíce u pátečního piva stejnou větu a Novák se tomu už dva měsíce směje.

Jirka Plešný, pro své jméno přezdíván Vlasatec, je sice taky svobodnější, ale už tři roky tráví víkendy na chatě rodičů své nastávající, jak říká. Což Novák povětšinou komentuje tím, že ta holka bude jeho nastávající ještě pár let, a potom ho pustí k vodě. On, jako Novák, totiž prý nezná dívku, která by se chtěla jmenovat Plešná. Ale například na stavbu krbu je pro Vlasatec dobřejší...

"Ne, díky, šéfo, jenom kofolu," říká teď Honza a s gestem gránské hlavy na ubrus dvoukórovu hostinský opovzřelivě záručí. A kofola se stěhuje

s táou na stůl. Koukám.

"Co blbneš, člověče?"

"No co," zacinká klíčkama, "mám tady vozejk."

"Je? A od kdy takáš s sebou auťák?"

"Od ty doby, co mi uafel dědeček. Ba ne, ale musím se pro někoho stavit..." Tak, aby to nikdo neslyšel, šeptá mi do ucha: "Když to dobře dopadne budu se na jaře ženit... Co blbneš?" "Te už nešeptá." Počkej, Tadeku, kam jdeš?"

Jdu. Blbec, fíkám si. Třikrát promovanéj blbec. A to si fíkal kamarádi Upřímněj! Veslejš! Ochotnějš! Blbejš. Nepromluvíš s ním do konce života. Nikdy!

Příští pátek ježděbník Karel dopil svůj první pállitr a začal hledat po kapsách pětikorunu.

"Tobě to dneska nejede, Karle," povídám, "cuděš to jak vožu."

Podzřívavě se po mně podívá: "No právě. Du domu."

Ve dveřích se srazil se Sýkorou. Ten přinesl ke stolu pět pállitrů čerstvě napěněnejch a usedl na židli vedle mne.

Čtyři tázavé pohledy.

"No co?" Honza se mračí. "Chtěla, sbych s ní o sobotách jezdil na chatu. K rodičům. Hele, Tadeku, nemáš cigaretu..."

/Dědek/

KYTIČKA

skrývám tě v dlaních
za větrem
abys neupadla do svéje mrazu
protože zralá květina
nikomu
nebude vyprávět moji radost
šedná z těch
co mě laskaly
co jsem kdy miloval
a co mám tolik rád

/ Kauglí /

ZAČÍNÁME začínáme začínáme začínáme ZAČÍNÁME

TŘI SUDIČKY

Potkal jsem tři sudičky,
nejednou tam stály

a první se zastavila,
druhá měla černou paruku
a třetí, ta nejmenší, se nahles smála.

"Nejste náhodou ty moje sudičky?"

Nato řekla druhá :

"My sme grácie, copak nevidíš? "

a upravila si předpotopní čepici.

Když se přestaly smát, řekla ta třetí,
že dou z koncertu.

A první smutná sudička už odcházela na
křivých nohách.

Druhá se sudiček si upravila černou kadeř
a taky už šla.

Nejmenší a veselá sudička jim nechala náskok
a když je dobíhala, křikla ke mně :

"Bylo to nádherný " a zasmála se starym hlasem.

/Tom/

ZAČÍNÁME začínáme začínáme začínáme ZAČÍNÁME

LÁNEV

Kulaté, pěkně zaoblené,
její křivky jako by hladily,
ale zároveň křičely do prostoru;
se čtvercem vzdálenosti však utichaly.

A to hrdlo, úské, ...
Tady se koncentruje ta síla,
která přitahuje jako magnet
a člověk, smítaje se v delirích,
neodtrhne se, dokud nevysaje
poslední doušek opojné moci.

A pak už jen... tma.
Prsten se skutálel na zem,
prach začal usedat kolem.
A s tmou tu vládí už jen
silný neurčitý zápach.

Opět začalo svítat.

/Standa - Táta/

Cesty bez návratu

Vrazil jsem do otřískaných dveří s naprosto neprůhlednou mozaikou barevných sklíček a hospoda mne olísla šedivým chundelatým jazykem, ušlepla mne do tváře flákotou pschů a vyšplíchlá na mne škopek lidských hlasů, třískotu pállitrů a optimistické melodie rozhlasového vysílání. Byl jsem dočista mokry, z vlasů smoklé nevšábné provázky a v botách útlano jak v akváriu. Objel jsem pohledem lívance tvář, které se ke mně tápavě obrátily a soufale hledal známý obličej, co znamenal pro dnešek výhra.

Kolikátá už je tohle hospoda a kolikáté dveře? Všechny patřily nejméně do desáté cenové skupiny a mně poskočil žaludek jak jojo, když sem právan z kuchyně přicloumal sloup vůně vařeného zelí.

"Tak co je, mladej?", zaduněl pívni sud v kostkovaném saku, jehož jediný knoflík vydržel neuvěřitelný tah přes vypuklinu břicha. Poděfílo se mi jen zavrtět hlavou, až se kapičky šedy rozlétly jako malá svatozář. Dveře zívly a vyplivly mne zase ven do šedivé ulice a moje nohy s dřínami přilepenými na stehna se zapíchly do dešťové clony.

Kolik ještě takových putyk může být na téhle trase? A času moc nezbyvá. Kolikrát ještě zklamání za mnou přibouchne zaplivané dveře?

-o-o-o-

Líva čeká a utrpení prosakuje každou minutou jejího čekání jako mokvající rána.

Děšť se zdál už takřka neprostupný a moje myšlenky se rozstříkávaly jak špinavé biče vody o ksmenné kostky chodníku.

Tenkrát na srubu u Pattyho jsem se chytil jak vyjukaný králík do oka. Ty velké šedozelelé oči mi připadaly jak masožravé rostliny a já ochotně skočil na tu lepkaovou vějičku, vyhledovělý marnými touhami, otlučený znechucením nad matčinými bolestínskými tírádami den ze dne stejnými a rozdíraný neúspěchy a opovr-

žením těch šťastnějších. A ona byla taková kře-
houčká, takřka průsvitná, naivní a vylekaná, snad
jediný tvor pod sluncem, který potřeboval mou
ochranu a pomoc. Moji pomoc! Tak to tedy začalo...

-o-o-o-

Ani další špeluňka, která snad ani neměla
jméno, nepřinesla konec mé bludné pouti-odpálko-
vala moje naděje jak zbloudilý tenisový míček
a ochotná náruč deště mně zase přivinula na svou
mokrou a studenou hrud. Kacucané botasky zamlas-
kaly jak při nedělním obědě a vyloudily několik
kalných bublin a gumového ráfku.

Tak zase dál...

-o-o-o-

V těsném sledu následovaly horečné dny, Liva
plná vděčnosti se ochotně chytala mé nabízené
ruky a s radostí se podřizovala i mým přáním,
jakoby celý svůj spackaný život čekala jen na
mne jako na prince. A já byl šťastný, alespoň na
chvilí šťastný a náminy nářky a vydírání soucitu
mi už tolik nevedily jako dřív. Konečně vyšlo
slunce i pro mne.

-o-o-o-

Tentokrát mne ze dveře špinavé puťky vypro-
vázela kromě zoufalství i prohlubující se bez-
naděj, jen vzpomínka na Livin bílý uzlíček obli-
čeje kladla mé nohy před sebe. Jak najít v milió-
novém městě člověka, u něhož známe jen přezdívku
a okruh jeho oblíbených lokálů? Ale najít ho
musím - je to otázka života a smrti, jejího živo-
ta. Když někomu dají jméno Olive a paní na vý-
chovu, člověk by řekl, že ho čeká něco víc než
tohle. Ale já ji nepustím, já ne...

-o-o-o-

A pak jsme začali s tím svinstvem. Vlastně já
začal, abych si dokázal, že jsem chlap. A Liva po-
slušně bez zaváhání naskočila na můj tandem.
Mysleli jsme, že jsme objevili nebe, soukromý ráj,
kde byl bohem Flink - náš učitel, dodavatel, naše
prokletí. A zatím to byla přestupní jízdenka do

pekla. A ráj byl čím dál tím dráž vykupován - začali jsme píchat, náš obzor se sžížil na hrot jehly injekční stříkačky. Liva opustila ten svůj nablýskaný domovský přístav a plavila se se mnou na špinavé bárcce upraveného sklepa, poté, co nás máma oba vyhodila - dva plavčíci stížení mořem, dva plavčíci bez kompasu a bez mapy...

-o-o-o-

V bufetu s pocintanými do černa osahanými stoly jsem zahlédl Pattyho a naděje blikla jak žárovka na vánočním stročku. "Neviděla Flinka?" - Patty zavrtěl hřívou měděných prstýnků aniž vzhlédl od talíře bledé dršťkové polévky, v níž se marně pokoušel objevit kousíček masa. I ta slabá žárovka pohnula stejně rychle jako se rozsvítila, ale nevzdával jsem to - třeba ještě blikne. "A kde bych ho moh najít?" - Pokrčení kostkovaných ramen mi vtlačilo hlavu hlouběji mezi promoklá ramena, zarzlé prsty stiskly v kapse igelitový sáček s pětikorunami a kerunami, mým výkupným pro cestu do ráje. - "Snad v Alžiru," - věděl jsem, že se jedná o zapadlou hospodu o pár bloků dál a vyřítil jsem se ven jako blázen.

-o-o-o-

Liva ležela ve sklepě na nafukovací matraci přikryté mým šinníkem, z pocené profídle vlasy přilepené k promodralému čelu, tělo se jí znítalo v podivném tanci zatracenců, jakoby před něčím ošklivým utíkala. Ale nebylo kam. Již několik dní byla bez dávky, svracela každý doušek vody, který vypila a já se každý den vracel bez onoho šemu, jež by oživil její zkalené oči, co teď zabíraly snad polovinu toho bílého ztrhaného obličejíčku.

Věděl jsem, že dnešek je poslední šance, už nevydrží a mně se srdce svíjelo jak žížala na rybářském háčku při pouštění na ní.

-o-o-o-

V Alžiru bylo zavřeno, ale Kendy mi okýnkem ve dveřích hodil almužnu několika slov: "Flink

Šel za tebou, před chvílí..." Rozběhl jsem se do neutuchajícího deště a pětikoruny v kapse mi chrastily jak šaškovy rolničky. Vpadl jsem do nešedlé místnůstky, která se stala našim domovem. Liva ležela klidně a tichá pod kostkovaným kabátem a na bedničce vedle lůžka ležela injekční stříkačka a bílá ampulka s upilovaným hrdlem.

-o-o-o-

Opatrně jsem přistoupil k matraci a lehounce položil Livu ruku na šelo. Bylo lepkavé a podivně chladné, vzal jsem ji za ruku a ta mi proklouzla nervózními prsty jak hedrová. Nevěřícně jsem se sesul vedle té bílé ruky s černofialovými skvrnami vpichů a roztrásl se jak ratlík. Byl konec - tady její poslední cesta do ráje byla bez návratu a já tu zůstal zase sám, okradený o Livu a ještě slabší než dříve. A venku dešť neúnavně bubnoval svůj smuteční pochod.

Ten den snad slunce vůbec nevyšlo...

/ Hanka /

BOJ

Horečka
Vytřeštěné oči
V nich právě probíhá nový film
Premiéra

Brčálově zelení kvaďuchové
se řítí s nespášenými jedovatými bodci
proti růžovým lantuchám
které vystrkují ostré drápy

"Jen pojdte
naše drápy a tesáky už se těší
na vaše těla"

Boj začíná
Krev se valí proudem
Rudá tráva žaluje prosí o pomoc
Je slyšet jen trhání kůže
skřípot zubů
praskání kostí

Agonie

Ještě chvíli
ještě chvíli

Najednou ticho
Film se přetrhl
Nikdo nevyhrál

Jen jeden člověk opustil svět

/Lenka/

Jarní úklid srdce

/ Jitka Bedoučková /

Musíme občas sami sobě vyhlásit jarní úklid
vymést pocity křivdy

/a proč zrovna mně se muselo stát že.../
samovar srdce vycídit říčním pískem smíchu
já vím jak je životem otlučený

a co se zevnitř usadilo kalu

ale jinak byohom za čas

i sami sobě přestali chutnat

a nikdo procarzlý

a nikdo zpocený

a nikdo ušlý

by se tu u nás nezastavil

aby se na cestu posilnil dobrým citrónovým čajem

a bílým cukrem

čistého slova

/ze sbírky Jarní úklid srdce/

TSUNAMI

ročník V., číslo 2

odpovědná redaktorka:

Lenka/Alena Tučimová, Zahradní 218,

43151 Klášterec nad Ohří,

tel. 935765/

veškeré příspěvky, názory a kritiky zasí-
lejte na její adresu

toto číslo vyšlo 19.3.1988

uzávěrka dalšího čísla: 30.4.1988